

Undladelse af at opfylde denne Forskrift kan medføre en Bøde af indtil 100 Kr. Jeg mener derfor, at Navnene bør kunne udelades, naar Antallet af Mænd og Kvinder meddeles tillige med deres Nationalitet og Hjemland, det maa være tilstrækkeligt. Paragraffens andre Punkter har jeg intet at indvænde imod.

§ 4 foreskriver, at der inden 8 Dage skal oprettes skriftlig Kontrakt mellem Arbejdsgiverne og de udenlandske Arbejdere i autoriseret Form, og i sidste Punktum staar, at Arbejderne skulle have personlig Lejlighed til nøje at gennemgaa Kontraktens enkelte Bestemmelser. Hvis der ikke er en Tolk at faa fat i til dette Arbejde, er det ganske umuligt at gennemføre. Naar der derfor staar, at Arbejdsgiveren skal bekræfte med sin Underskrift, at der er givet Arbejderne den nævnte Lejlighed, finder jeg, at det maa være tilstrækkeligt, at vedkommende attesterer, at man har gjort de Forsøg, man har formaaet, paa at bibringe Arbejderne Forstaaelse af Kontraktens Indhold.

§ 6 bestemmer, at Kontrakten skal udfærdiges i mindst to ligelydende Eksemplarer med originale Underskrifter, hvoraf det ene Eksempel skal være i Arbejdsgiverens og det andet i Arbejdernes Besiddelse. Det finder jeg egentlig ogsaa unødvendigt. Der forlanges nemlig i § 7, at hver Arbejder skal være forsynet med en autoriseret Afregningsbog, hvori Kontrakten er aftrykt. Praksis har medført, at den i denne Afregningsbog trykte Kontrakt udfyldes paa alle Punkter ligesom den originale Kontrakt. Derved faar Arbejderen altsaa et Eksempel af Kontrakten, og det bliver unødvendigt at udfærdige den i to Eksemplarer. Det er i det hele taget vanskeligt at faa Polakkerne til at skrive deres Navn, de fleste af dem kunne ikke skrive.

I sidste Stykke af § 8 omtales det, at man skal holde de udenlandske Arbejdere forsikrede mod Sygdom. En saadan Forsikring er det ikke let at faa, men Meningen er vel ogsaa, at man skal forsikre dem mod Følgerne af Sygdom, ligesom der staar, at man skal forsikre dem mod Følger af Ulykkestilfælde. Kunde man forsikre dem mod Sygdom, kunde man nok være tjent med at betale en temmelig høj Præmie. For øvrigt finder jeg det fuldstændigt rigtigt, at de skulle være forsikrede mod Følgerne af Sygdom og Ulykkestilfælde.

I andet Stykke af samme Punktum, staar der, at Polakkernes Ejendele skulle

holdes forsikrede for 200 Kr. for hver Arbejder. Naar man ved, hvor faa Ejendele Polakkerne have med, vil man finde dette Beløb meget stort. Jeg tror ikke, at ret mange af dem eje for 100 Kr. i Beklædningsgenstande, og andre Værdisager have de i Virkeligheden ikke — kontante Penge er det vel ikke Meningen at forsikre. Hvis det blev til Lov, at man skulde holde deres Ejendele forsikrede for 200 Kr., og det kom til almindelig Kundskab mellem Polakkerne, vilde der efter min Mening være en stor Fristelse for dem til at skaffe sig af med deres Ejendele paa en let Maade for at faa Erstatningen. Det vilde neppe være til Gavn for Moralen. At deres Ejendele blive forsikrede for 100 Kr., vil jeg finde mig i, men 200 Kr. bliver for stort et Beløb og giver som sagt let Anledning til Fristelser.

I § 10 omtales Boligen. Hvem der kender lidt til, hvor beskedent disse Mennesker leve i deres Hjemland, vil let forstaa, at det, hvis alle de Bestemmelser, som her staa, skulde overholdes til Punkt og Prikke, snarere vilde blive generende for dem end en Velgerning for dem. Er det store Kaserner, det drejer sig om, hvor mange blive indkvarterede, kan jeg forstaa, at det kan være nødvendigt at have saa vidtløftige Bestemmelser, men naar det kun er 2—3—4 Personer, som bo sammen, særlig naar det er Personer af samme Køn, kan jeg ikke indse, at disse vidtløftige Bestemmelser ere nødvendige. Hvis alt skal opfyldes til Punkt og Prikke, vil der ikke være ret mange ældre Boliger paa Landet, som man kan byde Polakker at flytte ind i. Jeg personlig har boet ret hyggeligt i et Hus i 20 Aar, men hvis jeg flyttede ud for at lade Polakker flytte ind i denne Bolig, og Politimesteren kom derud og saa paa det, vilde han øjeblikkelig sige: Du er hjemfalden til den største Mulkt, for der er ikke højt nok mellem Loft og Gulv. Saadan Forhold maa man bort fra. Meningen er, at Polakkerne skulle have en sund og ordentlig Bolig, og naar Boligen er, som de i Almindelighed ere paa Landet, ere disse Fordringer opfyldte.

I § 11 paalægges det os Arbejdsgivere at paase, at Boligen holdes i ren og ordentlig Stand og daglig udluftes. Denne Bestemmelse er det vanskeligt at overholde. For det første holde Polakkerne ikke meget af, at man gaar og kigger ind i deres Bolig. Hvad Grunden dertil kan være, ved jeg ikke, maaske de undertiden have Tilbøjelighed til at tage noget, som ikke tilhører dem, og derfor tro, at man gaar og snuser efter dem.